

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **D. D. P.**
st. příslušnost X

zastoupen: Mgr. Marek Eichler, advokát
Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

žalovaná: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2025, č. j. CPR-8848-7/ČJ-2025-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2025, č. j. CPR-8848-7/ČJ-2025-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná *změnila* výrok rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 1. 2025, č. j. KRPB-188465-22/ČJ-2024-060026-SV (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „rozhodnutí o správním vyhoštění“), tak, že dobu správního vyhoštění *zkrátila ze dvou let na šest měsíců* a současně *zrušila povinnost* žalobce ve smyslu § 123b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze „ZPC“), *se s týdenní frekvencí osobně hlásit* v sídle prvostupňového orgánu. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí o správním vyhoštění jako zákonné a správné *potvrdila*.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a 9 uložil žalobci *správní vyhoštění* a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce *dvou let* ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně správní orgán I. stupně stanovil žalobci dobu k vycestování z území členských států EU v délce *30 dnů* ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Na žalobce *se nevztahují* důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC. Žalobci byla prvostupňovým rozhodnutím uložena též povinnost, aby se v souladu s § 123b odst. 1 písm. d) ZPC pravidelně každou středu v 17:00 hod. *osobně hlásil v sídle prvostupňového orgánu* ode dne doručení rozhodnutí o správním vyhoštění až do svého vycestování z území.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula průběh správního řízení a dosavadní pobytovou historii žalobce v ČR. Poté v rozsahu odvolacích námitek přezkoumala rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalovaná zdůraznila, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci v rozsahu dostatečném pro naplnění zákonných důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 ZPC. Ve správním řízení shromážděné informace umožňují posouzení charakteru rodinných vazeb žalobce i bez nutnosti provedení dalšího výsledku jeho rodinných příslušníků. K rodinným poměrům se žalobce *dostatečně vyjádřil* při výsledku, přičemž výsledky dalších rodinných příslušníků *by nepřinesly žádné nové skutečnosti*. Žalobce měl v průběhu výsledku prostor vyjádřit se ke všem relevantním skutečnostem, jež byly následně ověřeny výpovědí jeho otce, který byl ve správním řízení vyslechnut jako svědek.
5. Závěr o existenci rodinných vazeb *nebyl ve správním řízení nijak zpochybněn* a tyto vazby byly *řádně zohledněny* při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí. Není povinností správního orgánu navádět cizince k uvádění určitých odpovědí, přičemž pouhá strohost výsledku není důvodem, aby jej správní orgán opakoval či doplňoval. Prvostupňový orgán z důvodu nadbytečnosti *nebyl povinen* provádět místní šetření v žalobcově škole ani nemusel doplňovat spisový materiál o podklady týkající se řízení o žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt, jelikož tyto se ve správním spise již nachází.
6. Námitka žalobce stran nedostatečného posouzení možností návratu do Vietnamu je *nedůvodná*, neboť žalobce vlastní ve Vietnamu nemovitost a zná tamní jazyk. Rozhodný není ani argument, že aktuálně není možné z Vietnamu požádat o zaměstnaneckou kartu, neboť český právní řád v případě možností návratu cizince do ČR žádné zvláštní záruky *neposkytuje*.
7. K vyhoštění žalobce přistoupil prvostupňový orgán proto, že žalobce dlouhodobě a opakovaně nerespektuje platná rozhodnutí správních orgánů, neboť v minulosti mu byla

již dvakrát uložena povinnost z ČR vycestovat, což vědomě neučinil. Navíc za dobu neoprávněného pobytu žalobce nevyvinul žádné úsilí ani snahu dát si své pobytové oprávnění do souladu se zákonem. Správní orgány již dvakrát zvolily mírnější opatření, která ovšem žalobce zcela ignoroval. Nynější správní vyhoštění je proto přímým důsledkem jeho chování, přičemž opětovné uložení povinnosti opustit území žalovaná za dané situace shledal neefektivní.

8. Žalovaná přezkoumal přiměřenost správního vyhoštění a zohlednil ji *formou snížené doby zákazu vstupu žalobce na území členských států EU v délce šesti měsíců*, což se blíží minimální zákonné hranici. Třebaže v důsledku správního vyhoštění zcela jistě dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, vzhledem k okolnostem věci považuje žalovaná takový zásah *za přiměřený*. Proto o odvolání rozhodl způsobem uvedeným výše.

III. Žaloba

9. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Namítal, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a napadené rozhodnutí je z hlediska dopadů do oblasti soukromého a rodinného života nepřiměřené.
10. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o druh uloženého opatření i jeho délku. Žalobce je sice již zletilý, avšak dle předchozí právní úpravy by se na něj mělo pohlížet jako na *zletilé nezaopatřené dítě*. Uvedl, že má na území ČR svoji kompletní rodinu a zároveň i družku (občanku ČR), přičemž se plánují uzavřít manželství. V minulosti v ČR disponoval trvalým pobytem a v současné době řeší možnost získání povolení k dlouhodobému pobytu. Realizace správního vyhoštění by tak nepřiměřeně zasáhla fungování celé rodiny a vedla k nenávratnému *narušení rodinných vazeb*.
11. Za situace, kdy v minulosti nebylo žalobci z důvodu nepřiměřenosti uloženo správní vyhoštění, ale jen povinnost opustit území, *je absurdní*, aby poté, co se vazby žalobce v ČR ještě prohloubily, bylo posléze přistoupeno ke správnímu vyhoštění. Pouhé snížení doby zákazu vstupu na území členských států EU žalobce považuje za *nedostačující a naprosto nepřiměřené*.
12. Žalobce se spoléhá na to, že Nejvyšší správní soud vyhověl jeho žádosti o upuštění od osobního podání žádosti na zastupitelském úřadě, pročez bude moci požádat o dlouhodobý pobyt *přímo v ČR*, což by kvůli správnímu vyhoštění nebylo možné. Správní orgány zároveň absentovaly na *zjištění potřebných hledisek nutných k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí* vůči žalobci a jeho rodině tak, jak vyplývají z judikatury správních soudů.
13. Pro uvedená pochybení žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Ve svém vyjádření ze dne 5. 8. 2025 žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se detailně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, proč odvolání žalobce nevyhověl. Žalovaná se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. V rámci správního řízení byl zjišťován osobní a rodinný stav

žalobce, přičemž vztah s družkou žalobce *poprvé zmínil až v podané žalobě*, aniž by svůj vztah doložil či blíže konkretizoval.

15. V řízení byly zjištěny a posouzeny všechny rozhodné okolnosti, přičemž k mírnějšímu opatření dle § 50a ZPC nebylo možné s ohledem na pobytovou historii žalobce přistoupit. Žalobce totiž předchozí opatření k opuštění území *nerespektoval a neprojevil ochotu z ČR vycestovat*. Žalovaná je přesvědčena, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a že v daném případě je třeba vnímat správní vyhoštění jako *přiměřené opatření*. Jelikož je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, žalovaná krajskému soudu navrhla zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ze správního spisu vyplývá, že se dne 13. 9. 2024 dostavil žalobce do sídla správního orgánu I. stupně za účelem vyřešení své pobytové situace. Kontrolou předloženého cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce nemá v současné době platné žádné pobytové oprávnění a na území ČR pobývá *v období od 14. 12. 2023 do 13. 9. 2024 neoprávněně*. Současně bylo zjištěno, že žalobci byla v minulosti prvostupňovým orgánem *již dvakrát uložena povinnost opustit ČR* a byla mu určena lhůta k vycestování z území, již žalobce *nerespektoval*. Ve správním spisu se nachází především kopie předchozích rozhodnutí ve věci žalobce, kopie jeho cestovního dokladu a řada výsledků lustrace z Cizineckého informačního systému (CIS) k osobě žalobce.
17. Po podání vysvětlení zahájil prvostupňový orgán s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění, v rámci kterého vyslechl žalobce i jeho otce pana D. D. P. Poté, co si správní orgán I. stupně nechal vypracovat závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do vlasti, vyzval žalobce k seznámení a vyjádření s podklady rozhodnutí, čehož žalobce nevyužil. Posléze bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobce podal blanketní odvolání, které následně doplnil. O odvolání žalobce žalovaná rozhodl napadeným rozhodnutím, které je nyní předmětem soudního řízení před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
20. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se konalo dne 29. 9. 2025 za účasti zástupce žalobce a v omluvené nepřítomnosti žalobce a zástupce žalované. Krajský soud označil napadené rozhodnutí a shrnul jeho obsah. Zástupce žalobce přednesl žalobní argumentaci, odkázal zejm. na stabilní rodinné poměry žalobce na území ČR a absenci jakýchkoliv vazeb k Vietnamu. Naznačil komplikace spojené s vycestováním žalobce do Vietnamu a obavy, zda obdrží požadovaný dlouhodobý pobyt, pravděpodobně za účelem studia. Krátkou cestou soudu předložil usnesení Nejvyššího správního soudu ze

dne 11. 9. 2025, č. j. 5 Azs 198/2024-30, jímž byla odmítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2024, č. j. 41 A 8/2024-19 ve věci zamítnutí žádosti žalobce o upuštění od povinnosti podat žádost osobně na zastupitelském úřadě v Hanoji. Krajský soud konstatoval klíčové závěry Nejvyššího správního soudu v bodech 26 – 27 citovaného usnesení, které se týkají hodnocení soukromých a rodinných poměrů žalobce na území ČR. Krajský soud rovněž předesťel, že považuje tyto závěry za relevantní pro posouzení předmětné věci. Jelikož účastníci neměli další návrhy na dokazování, krajský soud je ukončil a po přednesu konečného návrhu žalobce přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.

21. Žaloba **není důvodná**.

22. Nejprve se krajský soud musel zabývat namítanou *nepřezkoumatelností* napadeného rozhodnutí, neboť platí, že jen přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit věcnému přezkumu z hlediska jeho zákonnosti.

23. Nepřezkoumatelnost je velmi závažná vada, pro níž soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu, pokud není rozhodnutí jako celek srozumitelné, příp. nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. *Ani jedna z těchto situací přitom v projednávané věci nenastala.* Z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, jak žalovaná o odvolání žalobce rozhodl, i to, jaké konkrétní důvody a úvahy jej k jeho závěrům vedly. Zdejší soud konstatuje, že aplikace institutu nepřezkoumatelnosti nalézá své uplatnění v případech podstatně odlišných od případu žalobce (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, či ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

24. K námitce žalobce potom zdejší soud dodává, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí *nezpůsobuje ani skutečnost*, pokud žalovaná v rámci posuzování přiměřenosti správního vyhoštění nepostupoval striktně dle hodnotících kritérií akcentovaných judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015-43) a tato explicitně nevtělil do odůvodnění svého rozhodnutí. Tento aspekt nemá vliv na vlastní přezkoumatelnost rozhodnutí a obecně nebrání seznat důvody, na základě nichž žalovaná shledala uložení správního vyhoštění žalobci přiměřeným.

25. Krajský soud konstatuje, že se žalovaná (stejně jako i správní orgán I. stupně) možnými dopady uložení správního vyhoštění vůči žalobci samotnému i jeho rodině podrobně zabývala a tyto podrobila rozsáhlé a přezkoumatelné úvaze. Skutečnost, že žalobce se závěry žalované (resp. prvostupňového orgánu) věcně nesouhlasí a neztotožňuje se s nimi, *automaticky nečiní rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, či ze dne 6. 9. 2019, č. j. 1 As 308/2018-28). Jelikož zdejší soud vyhodnotil obě správní rozhodnutí jako plně přezkoumatelná, posoudil je z hlediska *zákonnosti* ve světle uplatněných žalobních námitek.

26. Na tomto místě krajský soud zdůrazňuje, že v řešené věci není sporné, že v okamžiku zahájení řízení o správním vyhoštění pobýval žalobce v ČR *téměř devět měsíců* (tj. v období od 14. 12. 2023 do 13. 9. 2024) *bez platného oprávnění k pobytu*, přičemž není sporné ani to, že již v minulosti byla žalobci prvostupňovým orgánem z důvodu

opakovaného neoprávněného pobytu v ČR *dvakrát uložena povinnost opustit území členských států EU*, což žalobce vědomě neučinil a ČR ve stanovené lhůtě nikdy neopustil. Obdobně jako pobytová historie žalobce v ČR není mezi účastníky řízení sporná ani *existence osobních a rodinných vazeb žalobce na území ČR*, kterou správní orgány ve svých rozhodnutích nijak nerozporovaly a považovaly ji pro účely správního řízení *na základě výsledku žalobce a jeho otce za dostatečně osvědčenou*.

27. Naopak ve sporu jsou účastníci řízení ohledně toho, jestli je rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 ZPC s ohledem na pokročilejší stupeň integrace žalobce v ČR a jeho rozvinuté soukromé a rodinné vazby *adekvátní a přiměřenou reakcí na porušení povinností cizince*, resp. zda nelze pobytovou situaci žalobce řešit jiným, vůči žalobci a jeho rodině šetrnějším způsobem, zejména uložením povinnosti opustit území (členských států EU), jež představuje ve vztahu k dotčeným osobám méně invazivní řešení, poněvadž na rozdíl od správního vyhoštění nestanovuje cizinci časový zákaz zpětného vstupu na území ČR či členských států EU.
28. Krajský soud souhlasí s žalobcem v tom, že posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (viz § 119a odst. 2 ZPC), je otázkou *interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu*, jenž musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím řešené věci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015-43, či ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Azs 260/2016-40). Po přezkoumání správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány provedly posouzení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do sféry soukromého a rodinného života žalobce korektně a obsah neurčitého právního pojmu vyložily v dané situaci tak, aby odpovídal individuálním okolnostem žalobcova případu.
29. Nic nenasvědčuje tomu, že by rozhodnutí správních orgánů o správním vyhoštění žalobce bylo výsledkem „volného“ správního uvážení. Jak žalovaná, tak především správní orgán I. stupně (k jednotné povaze správního řízení viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008-198) podrobně rozebrali a hodnotili všechny relevantní skutečnosti, jež za dané situace připadaly v úvahu, pročež lze provedené posouzení přiměřenosti správního vyhoštění *považovat za komplexní a přiléhavé okolnostem věci*. Na pomyslné „misky vah“ totiž správní orgány správně postavily dosavadní soukromý a rodinný život žalobce v ČR na straně jedné a na straně druhé zájem státu na tom, aby na jeho území pobývali jen cizinci disponující platným oprávněním k pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35).
30. Krajský soud nijak nesnižuje význam ani povahu žalobcových vazeb na území ČR. Nepřehlédl, že se žalobce na území ČR narodil, prožil zde většinu svého života (s výjimkou čtyř let, kdy byl vyslán rodiči „na zkušenou“ do Vietnamu) a v minulosti mu byl dokonce udělen i trvalý pobyt. Stejně tak si je krajský soud vědom toho, že na území ČR má žalobce celou svoji nejbližší rodinu a navštěvuje zde střední školu, jejímž prostřednictvím se připravuje na výkon svého budoucího povolání. Uvedené skutečnosti jistě *nejsou zanedbatelné* a hrají v procesu posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění *důležitou roli*. I přes to je nicméně krajský soud přesvědčen, že v projednávaném případě musí dosavadní soukromý život žalobce v ČR a jeho rodinné vazby na území ustoupit ve prospěch veřejného zájmu ČR na dodržování právních předpisů v oblasti cizineckého práva a eliminaci nelegální migrace.

31. Na tomto místě krajský soud zejména připomíná, že žalobci byla v minulosti *již dvakrát* (v letech 2019 a 2023) *pravomocně uložena povinnost opustit území členských států EU* a v návaznosti na to mu byl vydán i výjezdní příkaz. Žalobce však žádné z těchto opatření nerespektoval a o své vlastní vůli se rozhodl i nadále setrvat na území ČR, ač si byl nepochybně vědom toho, že v ČR pobývá neoprávněně a porušuje tak základní povinnosti cizince dle ZPC. Takové úmyslné a opakované porušování právních povinností a ignorování rozhodnutí správních orgánů dle krajského soudu svědčí nejen o laxním přístupu žalobce, resp. absenci snahy vyřešit svou pobytovou situaci, ale dokládá též *lhostejnost a obecný nedostatek respektu* žalobce k právnímu řádu ČR jako hostitelského státu.
32. Změna v přístupu žalobce potom není patrná ani v současné době, kdy žalobce *celkově již potřetí pobýval na území ČR neoprávněně*, tentokrát po dobu téměř devíti měsíců. Ve správním řízení ani v podané žalobě přitom *neuvedl žádnou překážku, která by mu objektivně bránila* uvést jeho pobytový stav do souladu se zákonem. Za situace, kdy žalobce úmyslně porušuje právní předpisy ČR a *ani v horizontu pěti let od prvního neoprávněného pobytu otázku legalizace svého pobytu na území ČR nevyřešil*, nelze od postihu za jeho nynější protiprávní jednání upustit jen s ohledem na rozsáhlé rodinné vazby v ČR a pokročilejší stupeň integrace do české společnosti. Takový postup by mohl založit nebezpečný precedens, kdy by pro setrvání na území ČR cizinci v podstatě postačovala pouze existence hlubšího rodinného zázemí bez ohledu na to, zda sám splňuje podmínky pro některý z pobytových titulů, jimiž ZPC pobyt na území ČR podmiňuje.
33. Současně je potřeba připomenout, že právo na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále též „EÚLP“) *není absolutní povahy* a připouští, aby do něj bylo v zákonem stanovených případech zasahováno (srov. čl. 8 odst. 2 EÚLP). Možnost omezení tohoto práva ve prospěch zájmu státu *na dodržování veřejného pořádku* potvrzuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž právo dle čl. 8 EÚLP poskytuje *prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu* a je proto především na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi těmito rozdílnými zájmy (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, či ze dne 9. 1. 2023, č. j. 5 Azs 78/2021-49).
34. Na základě shora uvedených důvodů proto krajský soud považuje uložení správního vyhoštění žalobci jako přiměřené opatření, které neodporuje § 119a odst. 2 ZPC. Zjevnou nepřiměřenost pak krajský soud *nespatřuje ani ve stanovené délce zákazu opětovného vstupu* žalobce na území členských států EU. K odvolání žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, zkrátí z původních *dvou let* stanovených správním orgánem I. stupně na pouhých *šest měsíců*. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je přitom zjevné, že tak učinil právě z důvodu věku žalobce (tj. v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí necelých 21 let) a jeho rodinných vazeb na území ČR. I v tomto ohledu tedy krajský soud shledal přijaté opatření jako zcela adekvátní a přiměřené situaci.
35. V neposlední řadě pak krajský soud souhlasí se správními orgány v tom, že opětovné uložení povinnosti opustit území *by bylo s ohledem na pobytovou historii žalobce a dosavadní ignorování povinnosti opustit ČR zjevně neefektivní*. Není smyslem právní úpravy ZPC ukládat cizinci do nekonečna totéž správní opatření při vědomí toho, že

cizinec dané opatření opakovaně nerespektuje a uloženou povinnost porušuje. Je tak zcela logické, že v situaci, kdy dosavadní (mírnější) opatření opakovaně nesplnilo svůj účel, správní orgány přistoupily k použití tvrdších prostředků, které jim český právní řád poskytuje. Vzhledem k tomu, že platná právní úprava kromě uložení povinnosti opustit území dle § 50a ZPC žádnou mírnější alternativu, jak adekvátně zareagovat na nelegální pobyt žalobce a přinutit jej opustit území ČR (potažmo členských států EU), nenabízí, bylo uložení správního vyhoštění *zcela adekvátním opatřením*.

36. Pokud se týče argumentace žalobce ohledně stále probíhajícího řízení před Nejvyšším správním soudem ve věci upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadě, krajský soud uvádí, že kasační stížnost žalobce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 5 Azs 198/2024-30, *odmítnuta pro nepřijatelnost*, což je žalobci známo a sám prostřednictvím svého zástupce označené rozhodnutí soudu předložil. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení potvrdil předchozí závěry zdejšího soudu v otázce intenzity soukromých a rodinných vazeb žalobce na českém území. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nejsou tyto vazby takového charakteru, aby představovaly objektivní překážku pro vycestování žalobce do Vietnamu za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění. Tím byl žalobce definitivně připraven o možnost požádat o dlouhodobý pobyt z území ČR a jedinou možností, jak získat pobytové oprávnění, tak představuje osobní podání příslušné žádosti na zastupitelském úřadě ČR v zemi původu. Krajský soud tedy námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
37. K tvrzení žalobce, že je na něj dle předchozí právní úpravy ZPC (účinné do 30. 6. 2023) potřeba nahlížet jako na zletilé nezaopatřené dítě, pak krajský soud dodává jen tolik, že status *tzv. zletilého nezaopatřeného dítěte* je (resp. byl) relevantní pouze v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a ZPC [viz odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení ve znění účinném do 30. 6. 2023], jelikož umožňoval „navázání“ takového cizince na osobu nositele pobytového oprávnění dle § 42a odst. 4 ZPC. Jako takový ovšem *nemá žádný význam při rozhodování o správním vyhoštění cizince ve smyslu § 119 a násl. ZPC* a ani žalobce nevysvětlil, jak se měl daný status v tomto ohledu promítnout do závěrů správních orgánů.
38. Zmínka žalobce, že má v současné době v ČR družku, již si plánuje vzít, *postrádá jakoukoliv oporu ve správním spisu*. V průběhu správního řízení byly důkladně zjišťovány osobní a rodinné poměry žalobce, a to na základě pohovoru s žalobcem i jeho otcem. O svém vztahu s družkou se přitom žalobce vůbec nezmínil a jako takový jej *uvedl až v podané žalobě*, aniž by jej jakkoliv doložil či specifikoval samotnou družku. I kdyby však žalobce svůj partnerský vztah dostatečně osvědčil, *nemohla* by pouhá skutečnost, že má žalobce v ČR družku, na zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nic změnit, a to z hlediska absence potřebné trvalosti a hloubky takového vztahu.
39. Krajský soud si je vědom nelehké osobní a pobytové situace žalobce, která je nepochybně spojena s řadou praktických i existenčních problémů, přičemž zejména *zajištění nového oprávnění k pobytu v ČR na zastupitelském úřadě ve Vietnamu* bude od žalobce vyžadovat vynaložení většího množství úsilí. I při vědomí toho, že se žalobce do této situace dostal z velké části v důsledku nedbalého přístupu svých rodičů, kteří jej ještě jako nezletilého vyslali na několik let zpět do Vietnamu, pročez žalobce pozbyl oprávnění k trvalému pobytu v ČR, musí krajský soud konstatovat, že za daného skutkového a právního stavu

je v případě žalobce jediným myslitelným opatřením uložení správního vyhoštění tak, jak o něm rozhodly správní orgány.

40. Krajský soud shrnuje, že přezkoumal *zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí*, přičemž obě tato hlediska má v nyní řešené věci za naplněná. Správní orgány zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a zaobíraly se všemi z pohledu správního vyhoštění relevantními okolnostmi, pročež krajský soud námitkám žalobce nepřisvědčil.

VII. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řešené věci nebyl žalobce úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročež se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. září 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

